

Albert Coeneye, politieagent op rust, vertelt

Ik ben in Leffinge in het "centrum" geboren op 27-10-1910. Mijn ouders Maximilian Coeneye en Marie Pierloot zijn niet direct getrouwd. Mijn pa, juist uit de oorlog '14-'18 teruggekomen, was metser. Hij was Oostendenaar, feitelijk Mariakerkenaar. Hij kwam dus terug en kreeg een karwei in Leffinge. De twee grootvaders aan beide kanten hadden gewerkt aan de St.-Jozefskerk in Oostende, het waren goede vrienden. Mijn vader leerde dus daar mijn moeder kennen en ze zijn in het jaar twintig getrouwd. Ze zijn na een paar maanden in Middelkerke komen wonen en vandaar verhuisden ze naar Mariakerke in 1925. Twee van mijn broers en zusters zijn in Middelkerke geboren, de rest al in Mariakerke.

In Middelkerke heb ik de bewaarschool bezocht bij de nonnetjes en later zat ik in de Vercamerschool op Mariakerke, waar later het politiebureau kwam, op de hoek van de Elisabethlaan en de Nieuwpoortsesteenweg.

Mijn vader was eerst metser en is later bij de politie gegaan in Oostende in 1925. Dit politiebureau was op het Catharinaplein, daar waar nu de Aldi is. Ik heb nog één zuster en twee broers die leven. We hadden eerst Roland, die nu in De Haan woont, Jean-Pierre in Mariakerke,

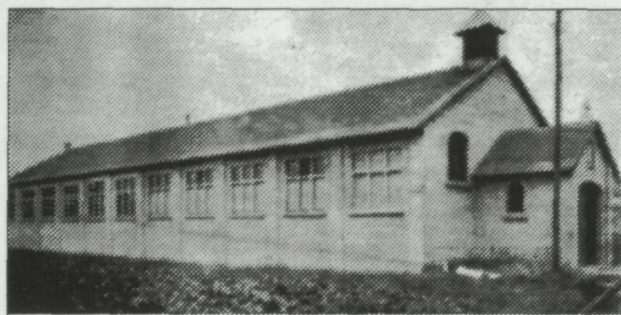

Vader, moeder en 5 kinderen.
Albert: oudste jongen rechtstaand

mijn zuster Blanche die ook in Mariakerke woont en dan Albert, Yvonne en Georges.

Naar de Vercamerschool ben ik tot het 7e geweest; toen een jaar naar het Atheneum, dan terug naar de Vercamerschool en in 1935 naar de Vakschool. De stedelijke Vakschool was toen in de Koniginnelaan waar vroeger de Koninklijke Paardenstallen waren en nu het Sportcentrum is. Op de vakschool heb ik voor schilder geleerd, dat was het gemakkelijkste, ik was graag op mijn gemak!

Als kind kregen wij iedere zondag 35 centiem, dit was 10 centiem voor de stoel in de kerk en een kwartje voor de rondhaling met "de busse". We gingen natuurlijk achteraan in de kerk rechtstaan en behielden onze 35 centiem om spekken te kopen. We gingen in Mariakerke naar de "barakkerk". Die bestond nog tot na

De barakkerk in Mariakerke

de oorlog en was gelegen aan de Nieuwpoortsesteenweg. Het was een soort pre-fabriquékerk. Daar heb ik ook mijn plechtige communie gedaan. Mijn eerste communie heb ik niet gedaan, dit deden alleen maar de katholieke scholen. Thuis in Mariakerke, in de Sterrestraat, deelde ik mijn kamer met mijn oudste broer. Wij verhuurden in de zomer kamers aan vier "menages". Het seizoen begon vanaf Pasen. Mijn moeder deed alles, de hele verhuis en ook nog de was voor onze huurders. Mijn zusters hielpen mee met de was en wij broers moesten de "mangel" draaien. Wij hadden een hele grote koer om de was te drogen. Ons bad kregen we in een groot "bassin". Onze huurders hadden op hun kamer lampetkannen en verbleven er soms met zes kinderen. Onder onze zomergasten was er een fabrikant uit Roubaix met zes kinderen. Die kwamen ieder jaar terug. Rond zeven uur 's avonds lagen die kinderen al in bed, doodmoe van de hele dag op het strand te spelen.

Wijzelf sliepen in de zomer met de hele familie in een achterhuis en op de zolder. De rest van het huis werd verhuurd. Bijna iedereen op Mariakerke deed dit: voor de zomer verhuisde heel de familie en maakte plaats voor de zomergasten. Wij hadden eerst een huisje met een verdieping maar pa heeft toen het achterhuis gebouwd en later werd het kleine huisje afgebroken en werd er een nieuw, groter huis gebouwd.

Heel de zomer waren wij op het strand en altijd op blote voeten. We gingen ook naar Bredene in de duinen spelen, en dit deden we te voet of met de tram. Vroeger waren er veel kinderen in Oostende en omgeving die niet naar het strand mochten en nu nog zijn er mensen die nooit op de zeedijk waren. Vóór mijn tiende ging ik naar de vakantieschool in "het dorpje", dat was in de Vuurtorenwijk, allemaal kleine huisjes en een klein kerkje. Later was het dan naar de echte vakantieschool in de barakken rond het Fort Napoleon.

We mochten de hele dag buiten spelen tot het donker werd. Toen kwam ma aan de deur, stak haar hand op en we moesten naar binnen. We speelden veel met de marbels, kaatje en natuurlijk voetbal. We hadden een stuk weide in de straat en daar speelden we altijd voetbal. De zoon van bakker Vandenberghe had een bal. Met het speelgoed dat wij kregen van Sinterklaas speelde mijn vader ook graag. We kregen chocolade, maar die hebben we nooit gegeten, ma maakte daar cacao van, dat was dan voor iedereen. Iedereen had chocolade mee naar school, maar wij nooit.

Toen Koningin Astrid in Oostende aankwam met de boot moesten we er staan en met vlaggetjes zwaaien. Op het einde van de Elisabethlaan stond de koninklijke villa, Villa Osterrieth, waar Prinses Marie-José geboren is. Koning Albert verbleef daar dikwijls en toen kregen we een hand en we wasten onze hand in geen veertien dagen.

Thuis hadden we een fonograaf en we waren één van de eersten die een radio hadden. Iedere week mochten wij naar de cinema gaan, naar de Volksbond of naar de Odéon aan de Sportstraat. Ik geloof dat het twee frank was. Ik ging zelfs al in Middelkerke, toen ik zes jaar was, naar de cinema. Ik herinner me nog hoe ik door de poort naar binnenging. Het waren allemaal

films met verlenging. Ze gaven daar toen geen gewone films in één keer, er waren ongeveer tien vervolgen. Bv. er hing iemand aan de brug en de film stopte, je moest dan wachten tot de volgende week, toen kwam het vervolg. En daar moest men absoluut weer naar toe. Begeleid werden de films met piano. Deze werd bespeeld door een oudere man. Het waren allemaal Amerikaanse films, soms een Franse, maar heel weinig.

Naar de coiffeur gingen we naar Marchand op Mariakerke. Die was coiffeur voor mannen en vrouwen. De vrouwen kregen vroeger nog geen permanent, het was ondouleren met de tang. De permanent kwam maar op na de oorlog.

Als kind was ik op een bepaald moment ondervoed (zwak van gezondheid) en ik moest naar een kolonie in de Ardennen in Jemblaux. Ik was toen 12 à 13 jaar oud. Ik had geen heimwee, want ik mocht daar alle dagen wafels eten. Op school hadden wij een bibliotheek. Ik heb veel gelezen als kind. "De Leeuw van Vlaanderen" heb ik in twee dagen in één stuk doorgelezen, ook 's nachts bij een kaars.

Als kind kon ik niet zwemmen. Ik heb leren zwemmen toen ik zestig jaar was, hier in Oostende, in het zwembad achter de St.-Janskerk daar, in de STIMJO. We hoefden thuis niet veel mee te helpen, een beetje schotels wassen of afdrogen, ook de meisjes moesten niet veel doen, moeder deed alles.

Ik was 19 jaar toen ik mijn eerste liefde leerde kennen. Ik kan me haar nog goed herinneren, want ik ben met haar getrouwd! Ik leerde haar kennen in de Volksbond met "Rerum Novarum". Ik was in die tijd een "kajotter" zoals mijn vrienden. De naam "kajotter" komt van "Katholieke Arbeidersjeugd". We konden niet gaan dansen, want het was tijdens de oorlog. Maar mijn zusters gingen vroeger dansen en ik mocht naar de cinema en dan moest ik om de hoek wachten en dit duurde dikwijls een paar uur. Naar stad kwamen we vroeger niet zo veel en als we kwamen was het langs de zeedijk naar het staketsel toe tot aan de top en dan op de terugweg stoppen aan de Kursaal om naar de toeristen te kijken. Naar de grote foor ben ik heel weinig geweest, maar we hadden ook onze foor op Mariakerke, daar waar nu het Mediacenter is. Daar was voor de oorlog een park en in 1937 à 1938 is er dan een voetbalplein gekomen.

Als soldaat. Albert is de militair in het midden, zittend op de bak.

Ik werd soldaat de derde januari 1939 in de derde linie te Oostende. In september zijn we dan te velde gegaan, want er was mobilisatie. We waren aan het Albertkanaal en de elfde mei moesten we van daar weggaan. We werden daar gebombardeerd. Toen hebben we een heel eind te voet afgelegd tot in Poperinge, dan van Poperinge tot Kortrijk en dit was het einde van de oorlog voor ons. De 28ste mei zou ik van de

Foto als soldaat met familie, juist na de oorlog, met moeder, dochter, zoon en familieleden.

troep afgaan en toen was het ook gedaan. Ik moest me dan als krijgsgevangene gaan aangeven in Brugge, nadien was ik twaalf dagen in Waarschoot bij Eeklo. In 1941 kwam ik terecht in Frankrijk door een firma in Kortrijk die mensen aanvaardde voor tewerkstelling in Frankrijk. Ik moest naar Boulogne en van daaruit werden we verdeeld. Ik moest eerst naar Wimmereux, dat is een dorpje langs de kust en dan weer terug naar Calais. Daar moesten we "abris" bouwen, bunkers, mijn broer Georges was ook mee. In deze bunkers werkten er van alle nationaliteiten: Belgen, Fransen, joden, Russen, enz. Die joden en Russen kregen natuurlijk niet veel om te eten, ze werden geweldig slecht behandeld. Wij werden voor ons werk betaald door de firma, zij kregen natuurlijk niets. In Eperlecques in het bos aan die grote bunkers en in St.-Omer hebben wij ook gewerkt. In Eperlecques waren er veel dwangarbeiders. Ik ben er al eens terug geweest, maar ik herkende er niets, daar we maar op één plaats mochten werken en zeker niet rondlopen. De joden werden daar heel slecht behandeld, zij kregen in plaats van één zak cement twee zakken op hun rug. Daardoor zijn er veel gestorven en ze kregen ook bijna geen eten. Ik heb voor die firma tot in 1943 gewerkt, dan via Ieper kwam ik weer terug naar huis. Intussen was mijn vrouw geëvacueerd naar Koekelare en reed ik dus met de tram van Ieper naar Koekelare. In die tijd heb ik nog bomen geveld voor de boomstamversperringen

op het strand, "pit en stake" zoals ze zeggen. Op een dag zagen wij dat de bevrijding er was, want langs de plaats waar we bomen uitdeden, langs de baan van Diksmuide naar Brugge, daar passeerden opeens fantastische camions van de Amerikanen en en die reden door zonder stoppen. In september 1944 waren we bevrijd. Oostende werd, zoals iedereen weet, door de Canadezen bevrijd en toen die wegtrokken waren het de Engelsen die kwamen. Maar die waren niet zo vriendelijk, ze gaven de kinderen niets.

In oktober 1944 heb ik mijn examinaanvraag gedaan voor de

Als jonge politieagent

politie, examen meegedaan en op 1 maart 1945 begon ik als agent op het Catherinaplein. Wij waren bij de politie van Oostende maar hadden die buurt onder ons. Wij behoorden tot de "cyclisten", de bereden politie te voet, want alle vélo's waren opgeëist!

Ik heb twee kinderen, een zoon en een dochter, mijn dochter is van 1942 en mijn zoon van 1944. Ik heb zes kleinkinderen en zeven achterkleinkinderen. Tot in 1947 ben ik met mijn vrouw samen geweest. In 1950 heb ik Antoinette Qvick leren kennen, hoofdvroedvrouw in moederhuis Wante, tijdens een les van de Rode Kruis. Zij gaf daar les en de politiemannen kregen een kleine vergoeding wanneer ze het diploma van

Verkeer regelen van op "de bak"

Nieuwjaarscadeautje van automobilisten...

eerste hulp behaalden. Tijdens de les had ze iemand nodig die in bed lag en ik was dus de patiënt en zij had mij vast en ik had haar vast en het was gebeurd. En dit alles voor 52 leerlingen, die zaten te kijken. Vanaf 1951 zijn we dan samen gaan wonen in de Koningstraat. Daar woonden we acht jaar, van daar naar de Jozef-II-straat en nu wonen we in de Zuidstraat.

Ik werkte heel graag als politieagent. Na mijn dienst op het Catherinaplein ging ik in 1954 naar de verkeersbrigade en ben daar gebleven "de rest van mijn termen" tot in 1977. Ik moest dus overal het verkeer regelen. Later zelfs op de nieuwe autostrade. Ik stond daar voor het stadhuis op een bak in het midden van de autostrade en met Nieuwjaar kreeg ik een cadeautje van de automobilisten.

Met burgemeester Adolf Van Glabbeke

Onze hoofdcommissarissen waren meneer Pintelon, meneer Beauprez, mijnheer

Engelbrecht, mijnheer Gijssens, mijnheer Vanwallegem en mijnheer Vansteenkiste. Ik heb zeven of acht hoofdcommissarissen gehad en ik heb ook zeven of acht burgemeesters gekend.

Het langst van al stond ik aan de Karel Janssenslaan, aan de horloge, het verkeer te regelen. Er stonden daar wel lichten, maar die moest men met de hand aansteken. Tot in 1958 in alle geval, dat weet ik zeker. Aan Petit Paris stonden er ook geen lichten.

Bij de verkeersbrigade was ik ook tekenaar, dat wil zeggen, ieder accident, ieder geval, moest op een plan geschetst worden voor het parket. In die tijd hadden we wel soms last met de Engelsen. Eén keer zelfs met een stuk of 40 van hen, het was zelfs zo erg dat ik mijn matrak erop kapot geslagen heb.

Bij de ontvangst van Prins Albert en Prinses Poala. Een breed glimlachende Albert (derde van rechts)

Het Hazegras was het moeilijkste kwartier van Oostende. Het is immers maar vanaf de jaren '50 dat het uitgangleven in de Langestraat begon. Op het Hazegras waren er vele cafeetjes en geen prostituees zoals nu het geval is. De vissers gingen meestal op café op de Opex.

Van 1955 tot 1968, dus 31 jaar lang, was ik tambour-major bij het politiekorps, dus was ik nog chef tambour-major toen ik reeds lang op pensioen was. Als tambour-major speelden wij de muziek toen Grace Kelly en de Prins van Monaco te gast waren, ook toen de toenmalige Prins Albert en Prinses Paola en later toen de sjah van Perzië Oostende bezocht. Eerst speelden we aan het rondpunt en dan heel vlug naar

het Kursaal. Ik als tambour-major was schooner gekleed dan de sjah, ik was vol met goud en medailles.

Vroeger in de jaren '60 kwam er een regiment uit Frankrijk, de "spahies". Die kwamen op 11 november naar de Hippodroom een show geven en ze gingen in optocht door de stad en wij met ons muziek ervoor. We werden uitgenodigd om 's middags te gaan eten op de "Male" en we gingen met de boot naar Calais, daar eruit en naar het stadhuis. We speelden daar en dan naar de kazerne van de spahies en weer met de "Male" terug naar Oostende. Wij politieagenten waren allemaal "door de neus" en natuurlijk allemaal zeeziek.

We hadden bij ons altijd een goede ploeggeest en ik ben nog altijd in goed contact met vroegere collega's, ik was vroeger altijd "gaarne gezien".

Ik heb geholpen met het oprichten van de vereniging "Derde Linie" in Oostende en ben daar een tijd voorzitter van geweest. Ik ben nu nog juist secretaris van het overkoepelende orgaan van al die verenigingen. Ik ben bijvoorbeeld aanwezig op al de plechtigheden, de feestmaalen, voor de bond van de oudstrijdersverenigingen en vaderlandslievende maatschappijen in Oostende, de Leopoldisten, Brigade Piron (de brigade die in Engeland zat), de Albertisten. We vergaderen meestal in de Dr. Colensstraat in de vroegere school daar.

Als politie hadden we geen recht van staken. Iedereen van de politie was in dienst met

Op de herdenking 50 jaar Vrede

Carnaval. Bij het "Bal du Rat Mort" moesten we altijd het verkeer regelen. Daar was alles afgezet en men kon nergens door en ik moest het verkeer regelen aan de Koningstraat. Ik stond daar op het kruispunt en kreeg van de mensen daar warme soep want in februari/maart kan het tamelijk koud zijn. De gemaskerden kwamen vanuit heel België en verder en de mensen stonden in twee reken aan het kursaal om te kijken naar al de schone kostuums. Vroeger was het Bal du Rat Mort in het oude theater tot het nieuwe kursaal gebouwd was. Het oud theater was een heel mooi gebouw, dikwijls ben ik er op zondag twee keer naar de opera geweest, de zondagnamiddag en 's avonds. Het oude kursaal was even mooi. Toen ze het nieuwe kursaal bouwden moest ik het binnen bewaken. Dag en nacht was er daar bewaking. Toen de scène juist gebouwd was ben ik erop gegaan en stond daar te zingen en plotseling werd er geapplaudiseerd en het waren de taxichauffeurs die daar stonden te luisteren. Ik kon wel tamelijk goed zingen, want vroeger was ik in het koor. Maar ik moest stoppen omdat mijn keel geforceerd was.

Op 1 februari 1953 was ik in verlof in Poelkapelle en 's middags hoorden we op de radio zeggen dat heel Oostende onder water stond. We maakten direct onze valiezen en met de trein van Poelkapelle naar Brugge en dan naar Oostende. Wij woonden toen in de Koningstraat. Wij uit het station, komen aan het monument en konden niet meer verder: alles stond onder water tot op het plein. We moesten rondgaan langs de Vindictevelaan, de Henri Serruyslaan tot aan de Koningstraat en daar was er geen druppel. We woonden daar in de kelders en er was daar geen druppel water, alles droog. Het water was gestopt aan de "Franco Belge" winkel. Dezelfde avond ging ik mij melden in het bureau en 's anderendaags moest ik aan de "Osborne" staan, heel de straat was weggespoeld. Rond 11 uur kwam er een groep militairen van de marine en ze begonnen daar te werken. Een beetje later kwam Koning Boudewijn om alles te inspecteren en hij was nog niet heel weg en de schoppen vlogen tegen de grond en de marinesoldaten waren ook weg!

Col en Manchette kende ik ook. Hij had een muziekje op zijn eigen. 's Zondag 's namiddags kwamen ze om twee uur bij hem samen en alle veertien dagen brachten ze hem met muziek tot

aan het museum. Ze waren met een man of acht en samen maken ze "geruchte" voor tweehonderd man. Ook na de oorlog hebben ze nog verder gedaan. Wanneer men dit muziekje in de verte hoorde kon men zweren dat met veertig of vijftig waren.

Iedereen kende Madame Loulou en Madame Gouden Tand. Zo had iedereen zijn lapnaam. Berten Schuufetjete was een pompier, die een liedje heeft gemaakt van "Oostende onder water". Bertino was ook nog zijn andere lapnaam.

Antoinette en ik hebben ook veel reizen gedaan. Op onze reis naar Canada (in 1957) deden we een stop in New York. We zijn toen naar de voorstelling "The King and I" op Broadway geweest. Na middernacht, bij de terugkeer naar het hotel, zagen we dat achter de hoek een politiebureau was. Er stonden een paar schooiers voor en in de auto die ervoor stond zat er ook zo'n schooier, echt smerig gekleed. We kwamen in een gesprek en de man vertelde ons dat hij van de politie was, dus zei ik dat ik ook politieagent was en ik mocht dadelijk naar binnen in het bureau. De inspecteur was bezig met mensen te ondervragen, het was juist het moment van de RAF (Rote Armee Fraktion) in Duitsland en er werd gezegd dat er van die groep gesignaleerd waren in New York, dus Duitse toeristen en zijn motto was "Eerst schieten en dan vragen wat ze komen doen". Van hem hebben we alles mogen zien: de bureaus en de cellen met de dronkaards. Dit politiebureau was hetzelfde waarvan de entree gebruikt werd in de Kojak-films. Die schooiers die we dus gezien hadden waren detectives, zo gekleed om niet op te vallen. Ze waren heel vriendelijk tegen ons. Maar New York is wel een heel onzekere stad. De avond voordien waren we op zoek naar een toilet, zien de ingang van de metro, denken "daar zal er toch wel een toilet zijn", gaan naar beneden en zijn dadelijk weer naar boven gevluht. Te gevaarlijk, wanneer je een neger zag was hij op de een of andere manier gekwetst.

's Avonds in het station van New York: we moeten de trein terug nemen naar Montreal en terwijl we erdoor lopen zie we een oud vrouwtje aan de rij telefoons (zo'n 35 op een rij) proberen of er nergens geld inzit. Ze had een mantel aan, met sluitspelden dichtgedaan. Ik had medelijden en gaf haar een beetje kleingeld. Ze

was heel verwonderd dat ze iets kreeg. Toeval wilde dat een klein jaar later we in de gazet lezen dat er daar een vrouw gevonden was met 14 miljoen dollars in haar mantel genaaid en volgens die beschrijving was het die vrouw. Dit is hetzelfde zoals de oude vrouw in Oostende die de vuilbakken doorzocht en de oude frieten van een frituur kwam opeten. Toen ze haar in haar appartement gevonden hadden (vraag niet hoe het er daar uitzag) hebben ze miljoenen op haar nachttafel gevonden. Ze moesten haar naar het Serruys brengen en hebben drie dagen nodig gehad om haar proper te krijgen, ze moesten haar echt inweken.

Ikzelf ben nu 83 en om gezond en fit te blijven wandel ik heel veel. Ik heb nooit één sigaret gerookt.

Mijn laatste jaren zijn de schoonste. Ik ben nu voor de tweede keer getrouwd op 21 april 2001 hier op het stadhuis te Oostende en op 26 oktober 2001 voor de kerk. Wij waren het oudste bruidspaar ooit in Oostende getrouwd, ik 82 en Antoinette 80. We waren toen al 50 jaar samen! Maar ik vond dat trouwen beter was voor Antoinette. Bij mijn overlijden zou ze 60% van mijn pensioen krijgen. We hadden gevraagd om geen post te sturen. We stonden dus na de trouw aan de kerk en al de fotografen stonden daar en ook de tv van Focus, dit werd nog

2001: huwelijksfoto met Antoinette

dezelfde avond uitgezonden.

We hadden vóór we trouwden al over een kelder op het kerkhof voor ons tweeën nagedacht, maar wel op een plaats die we voordien al uitgezocht hadden. Toen we naar het stadhuis gingen om onze trouw aan te geven hebben we dan tegelijkertijd de plaats op het kerkhof gekocht: dit is waarschijnlijk nog nooit in Oostende gebeurd. Maar we weten nu dat dit in orde is moest er iets gebeuren met ons.

Een fiere tambour-major op de Dag van de Politie (1985)